

Arrest

nr. 128 704 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 maart 2014.

1.3. Op 1 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 april 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tyr in Libanon. U bent in Parijs geboren, uw vader werkte daar, maar uw familie verhuisde kort na uw geboorte terug naar Libanon. U bent een sjiitische moslim en u studeerde twee jaar Rechten aan de Libanese universiteit van Saida. U komt uit een welgestelde familie. Uw vader werkt thans als ambtenaar voor een openbaar waterbedrijf en uw broer en zussen studeren nog allemaal.

Uw problemen zijn ontstaan toen u een motorrijder aanreed met uw wagen. De man in kwestie bleek een lid te zijn van de lokale Hezbollah beweging. Toen u zag dat de man veel bloed verloor en u de ernst inzag van de situatie, de man bezweek een week later aan zijn verwondingen, pleegde u vluchtmisdrijf. U vluchtte naar de bergen naar een vriend van uw vader en deze man contacteerde telefonisch uw vader. Getuigen hadden u gezien en herkend en meldden dit aan de politie. De politie ging vervolgens naar uw ouderlijk huis voor uw arrestatie. Uw vader deed alsof hij niet wist waar u zich bevond, maar kwam u later opzoeken om de situatie te bespreken. Toen hij terug naar huis gekeerd was, zag hij mannen van de Hezbollah aan de deur staan. Zij eisten u op en wilden de inmenging van de politie vermijden. Uw vader zag enkel een oplossing in een vlucht naar het buitenland. U stond afkerig tegenover dit idee maar accepteerde uiteindelijk deze beslissing omdat er u anders een gevangenisstraf en de wraak van Hezbollah boven het hoofd hing. Op 18 juli 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

U legde na het gehoor op het Commissariaat-generaal een kopie voor van een vonnis.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw versie van de feiten en wel omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste heeft u geen details over het asielrelaas dat u brengt. Zo weet u slechts dat de man die u aanreed de bijnaam 'Abu Jaffar' had en een 'lid' was van de 'Hezbollah' (CGVS, p. 8). De ware identiteit van de man die, na een ziekenhuisopname, overleed kent u niet, noch heeft u enig idee van de achtergrond van 'Abu Jaffar', zijn werk of zijn familie (CGVS, p. 8, 9, 10). U meent dat hij een inwikelingsman was in het dorp en dat hij een motorrijder was (CGVS, p. 8, 9). Dit is echter bitter weinig informatie over de man die aan de basis van uw problemen en uw vlucht uit Libanon lag. U bent evenmin op de hoogte van zijn positie bij de Hezbollah of wie zijn leider was bij deze beweging (CGVS, p. 9). De familie van deze man zou een rechtszaak hebben opgestart tegen uw persoon, maar u kent hen niet bij naam en weet niets over hen te vertellen (CGVS, p. 10). Uw toch wel zeer minieme kennis over deze persoon en diens familie wekt verbazing daar, en zoals reeds werd aangestipt, deze personen aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Libanon en er dan logischerwijze toch van uit kan worden gegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht accurate informatie over hen te vergaren daar zulks toch niet onbelangrijk is om uw vrees te kunnen inschatten. U weet even weinig over de rechtszaak die tegen u is aangespannen, en u komt niet verder dan te verklaren dat u tien jaar cel zou krijgen (CGVS, p. 10-12). U zou geen advocaat gehad hebben en u kent de naam niet van de advocaat van de tegenpartij (CGVS, p. 10). De Hezbollah zouden ook vertegenwoordigd geweest zijn in deze zaak, maar ook hun namen kent u niet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de datum van het vonnis, stelt u 'een maand na mijn vertrek' zonder de specifieke datum te geven. Gepeild naar de naam van de rechter die het vonnis uitsprak, moet u hierop het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 12). U zou de namen van de getuigen van de aanrijding wel kennen omdat zij bij u in de buurt woonden en jullie in hun winkel inkopen deden (CGVS, p. 12). Het belang van de namen van deze getuigen is echter miniem in tegenstelling met de werkelijke identiteit van de man die u aangereden had, de identiteit van de familieleden van de man, de details van de rechtszaak die tegen u liep en de identiteit van de Hezbollah mannen die u zochten en die de familieleden vertegenwoordigden en ondersteunden. Noch bent u op de hoogte van de politieofficiërs die het onderzoek naar deze aanrijding hebben gevoerd (CGVS, p. 13). Verder stelt u dat een vriend u zei dat er nog steeds mannen van de Hezbollah naar u op zoek zijn en wederom heeft u geen idee van de identiteit van deze mannen (CGVS, p. 14). Nochtans is de Hezbollah een bekende en actieve beweging die helemaal niet in het geheim opereert en het is dan ook niet geloofwaardig dat u de namen van de Hezbollah leden die u zouden zoeken niet zou kennen. Uw

argument voor uw grote onwetendheid is dat uw vader dit alles geheim hield voor u en dat uw vader zelf niet naar de hoorzittingen ging van de rechtbank (CGVS, p. 11-12). Uw advocate werpt in de schaal dat een 'cultureel verschil' waarbij vaders en zonen niet communiceren over bepaalde zaken van belang kan zijn voor uw onwetendheid. Echter, indien uw vader u werkelijk wegstuurt naar veiligere oorden om een nieuw leven op te bouwen ver weg van de grote problemen die u vreest, dan is het niet aannemelijk dat deze vader u niet verteld zou hebben wat er precies gebeurd is sinds uw vertrek. Er kan geconcludeerd worden dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is daar u hier inhoudelijk quasi niets weet over te vertellen. Wanneer er u expliciet vragen gesteld worden over de context of de mensen waarnaar u verwijst, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet. Uw laconieke en onwetende houding getuigen niet van enige doorleefdheid of geloofwaardigheid. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen. Verder moet er opgemerkt worden dat het u niet ontbreekt aan financiële middelen in Libanon (CGVS, p. 3, 4). Uw vader werkt, uw broer en zussen studeren en u sprak recent nog met uw familie. Naar eigen zeggen stellen zij het goed (CGVS, p. 4).

Wat uw illegale reis betreft, dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen uitermate vaag zijn. U zou van Libanon naar Syrië gereisd zijn, waarna u via Turkije en Griekenland naar België kwam (CGVS, p. 5). Meer informatie heeft u niet. U heeft er geen enkel idee waar u de grens overstak naar Syrië en waar u vervolgens de grens gepasseerd bent naar Turkije (CGVS, p. 5). U beschrijft uw reis via de landen die u gepasseerd zou zijn, maar u heeft geen weet van de plaatsen waar u af en toe halt hield. Het is echter ondenkbaar dat smokkelaars hun reizigers geheel niet zouden informeren over zulk een lange reis, over de moeilijke passages, de plaatsen waar men voorzichtiger moet zijn en de mogelijke risico's en noodplannen. Het is totaal niet aannemelijk dat u uw reisroute niet in groter detail kan uitleggen. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan het illegale karakter van uw reis naar Europa. Voorts legt u geen enkel document neer dat uw identiteit of nationaliteit bewijst. U gevraagd naar documenten, stelde u dat de smokkelaar deze heeft afgenomen en dat u niet in het bezit bent van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 6, 7). U zou proberen om deze documenten te bekomen (CGVS, p. 7). Er moet opgemerkt worden dat het gebrek aan documenten blijk geeft van een gebrek aan medewerking. U heeft immers ruim twee jaar de tijd gehad om documenten te verzamelen betreffende uw asielrelaas en uw identiteit. Het enige document dat u neerlegde, werd door uw advocaat per email bezorgd op 7 maart 2014. U geeft dan ook blijk van een bewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden daar er geen enkele reden is waarom u deze stukken niet zou neerleggen. Het document dat uw advocaat het CGVS bezorgde betreft een kopie van het vonnis dat er gevelde werd en waarover u, en zoals reeds opgemerkt, geen informatie heeft behalve dan over de strafmaat. Hoewel dat dit document data en plaatsen bevat, is het opmerkelijk dat hierin geen gegevens staan van de man die u aanreed, noch bevat het de naam van de rechter die de straf uitsprak. Evenmin wordt de naam van uw vader vermeld, ook al wordt er even naar hem gerefereerd wanneer het gaat over de ondertekening van het vonnis. Dit allemaal is opmerkelijk aangezien het toch gaat over een officieel stuk. Het bevat dan ook zeer weinig informatie wat niet aannemelijk is. Daarenboven betreft dit een kopie en geen origineel document en kan dit mits knip- en plakwerk zelf samengesteld zijn. Ten slotte bevat dit document de naam 'Ali Mahmoud Saed', maar bewijst u op geen enkele manier uw identiteit. Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat dit document over uw persoon gaat. Dit 'vonnis' kan bovenstaande observaties dan ook niet ombuigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige

regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de asielaanvraag, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land wel degelijk is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging door Hezbollah en stelt dat hij voldoende bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten gevolge van het ongeval problemen kende. Verzoeker meent dat hij veel en gedetailleerde informatie gegeven heeft en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het Commissariaat-generaal. Hij verwijt het Commissariaat-generaal in zwart-wit te denken, te lezen en te beslissen, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide, zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de fundamentalisten, hetgeen gekaderd moet worden in het optreden tegen de algemene onveiligheid in het land. Hij herhaalt dat hij betrokken is geweest bij een ernstig verkeersongeval. Bij de ontdekking van de identiteit van de aangereden persoon zag hij zich genoodzaakt te vluchten. Verzoeker begrijpt de redenering van het Commissariaat-generaal niet. Verzoeker wijst erop dat hij aangaf hoe en waar de aanrijding heeft plaatsgevonden. Los van de vraag of hij in zijn 'recht' is bij het ongeval, was de identiteit van de andere persoon essentieel. Uiteraard kende hij de ware identiteit van het 'slachtoffer' niet, maar wist hij wel – mede door omstaanders – tot welke partij deze behoorde. Het kan en wordt ook niet ontkend door het Commissariaat-generaal dat het feit dat het 'slachtoffer' actief lid is van de Hezbollah, op zich een cruciaal element is. Het Commissariaat-generaal geeft geen enkel element in haar beslissing weer waaruit blijkt dat zij rekening heeft gehouden met dit nochtans cruciaal element, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat het Commissariaat-generaal evenmin aangeeft waarom hij bepaalde persoonlijkheidselementen van het slachtoffer had moeten kennen. Verzoeker stelt dat hij niet heeft getracht informatie te vergaren betreffende de persoon die aan de oorzaak van zijn vlucht lag omdat hij genoodzaakt was te vluchten door de feiten. Door de betrokkenheid van het slachtoffer bij Hezbollah, was het bovendien gevaarlijk voor zijn familie om inlichtingen in te winnen. Zijn familie heeft evenmin getracht tussen te komen in de procedure of een verdediging op te zetten aangezien dit veel bijkomende problemen zou veroorzaken. Zijn vader heeft een gerespecteerde functie en heeft geen problemen gekend. Net door diens positie en kennis, was het mogelijk een bewijskrachtig document voor te leggen dat aantoonde dat verzoeker werd veroordeeld. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal geen enkele analyse van dit nieuw en relevant stuk uitvoert. Het Commissariaat-generaal beperkt zich tot het uiten van enkele 'verwijten' en vraagtekens over het document, zonder zelf het document te hebben

onderzocht, aldus verzoeker, dit in dit verband voorts laat gelden dat het Commissariaat-generaal ten onrechte aanneemt dat het een vonnis betreft waarbij hij zou veroordeeld zijn. Het bijgebrachte document is volgens verzoeker meer te vergelijken met een register of uittreksel uit het staatsblad, waarbij er vermeld staat welke straf hij ontving. Zijn vader heeft dit uittreksel via een bevriende kennis bekomen bij de ordediensten. Het is volgens verzoeker dan ook logisch en volkomen normaal dat op dit document geen enkele informatie is over de rechter die de uitspraak deed en dat ook de naam van zijn vader niet vermeld staat. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal ook bij de analyse van de rechtszaak en het gekoppeld onderzoek uitgaat van bepaalde aannames die niet overeenkomen met de werkelijkheid of die zij minstens niet aannemelijk maakt. Zo is er geen enkel element dat aantoonst dat hij kennis zou moeten hebben van de naam van de rechter. Hij wijst erop dat hij wel duidelijk kon aangeven hoe en waar het ongeval gebeurde en wie de getuigen waren (die hem hadden gewaarschuwd dat hij een lid van Hezbollah had aangereden). Volgens het Commissariaat-generaal is dit marginale informatie. Verzoeker is het hier niet mee eens. Voor de situatie ter plaatse, de omstandigheden van het ongeval is dat determinerend. Verzoeker kon en kan niet anders dan de hem beschikbare informatie overmaken, hetgeen hij ook zeer getrouw heeft gedaan.

Verzoeker meent daarnaast dat de in de bestreden beslissing opgenomen passage over zijn financiële middelen geen enkele meerwaarde heeft en een negatieve appreciatie weergeeft van het Commissariaat-generaal naar hem toe. Ook wat de reisweg betreft, stelt verzoeker dat hij alle hem beschikbare informatie meegedeeld heeft. Hij kan enkel bevestigen dat hij via de beschreven weg naar België is gekomen. Hij had geen interesse in de reisweg en hij heeft de reis gewoon ondergaan. Verzoeker meent ook dat het Commissariaat-generaal hem geheel ten onrechte een gebrek aan medewerking verwijt bij gebreke van identiteitsdocumenten. Hij wijst erop dat hij reeds een asielaanvraag indiende in 2011 en stelt dat hem op geen enkel ogenblik werd gemeld dat hij bijkomende documenten diende voor te leggen. Bij het interview werd gemeld dat er documenten dienden te worden overgemaakt. Onmiddellijk deed hij het nodige en maakte hij een attest over. Verzoeker stelt dat hij uiteraard eerst voorrang heeft gegeven aan het bekomen van bewijzen van zijn 'verhaal', eerder dan andere elementen – zoals identiteit – die ogenschijnlijk niet ter discussie stonden.

Verzoeker besluit dat uit zijn consistente verklaringen is gebleken dat hij wel degelijk een gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan hij net te lijden heeft. Verzoeker meent dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om te concluderen dat zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn en dat het Commissariaat-generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, wijst verzoeker erop dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar reisadvies de situatie in Libanon als onveilig beschrijft. Uit dit reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie zeer onveilig is en dat het dan ook geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine, aldus nog verzoeker. Verzoeker wijst erop dat blijkens de Europese Richtlijn 2004/83/EG een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal dit risico afdoet als marginaal nu er volgens haar geen open combat zou zijn, terwijl uit alle gegevens – zo ook uit de bewoordingen van het Commissariaat-generaal – blijft dat er wel degelijk een ernstig risico is. Volgens verzoeker is de situatie in het algemeen zeer onveilig en men leeft in een quasi permanente staat van (burger) oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het Commissariaat-generaal moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie. De informatie en de verwijzingen van het Commissariaat-generaal zijn volgens verzoeker algemene beschouwingen, zonder toepassing *in concreto*. Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden, doch de vervolging, de talrijke aanslagen zijn volgens verzoeker voldoende voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming. Bovendien, aldus nog verzoeker, heeft het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden met de problemen die hij kende ten gevolge van het ongeval. Dat de groepering

waartoe het slachtoffer behoorde betrokken is in het Syrische conflict, werd niet in rekening gebracht. Verzoeker besluit dat, hoewel het Commissariaat-generaal ten onrechte kan oordelen dat de aangevoerde elementen niet ernstig genoeg zouden kunnen zijn om hem te erkennen als asielzoeker, deze determinerende elementen wel in rekening moeten gebracht worden bij de analyse van het reëel risico op vervolging of op blind geweld.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 april 2014 (CG nr. 1118825), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2. Verzoeker licht niet toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt, temeer hij geen enkel overtuigend bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten.

2.5.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot verzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers verklaringen zijn evenwel dermate vaag en doorspekt van onwetendheden betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten. Zo acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker slechts de bijnaam kent van degene die hij aanreed en dat hij verder enkel weet mee te geven dat deze persoon lid was van de Hezbollah. Verzoeker kent noch de ware identiteit van de man die hij aanreed en die na een ziekenhuisopname overleed, noch zijn positie binnen de Hezbollah. Dit wekt de nodige verbazing, temeer verzoeker in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk stelt dat zich hij bij de ontdekking van de identiteit van de door hem aangereden persoon genoodzaakt zag om te vluchten omdat hij vreesde voor zijn leven en dat de identiteit van deze persoon en het feit dat hij een actief lid is van Hezbollah cruciale elementen in zijn relaas vormen. Het spreekt dan ook voor zich dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij deze cruciale elementen in zijn relaas duidelijk kan toelichten. Verzoeker blijkt evenmin de identiteit te kennen van de familie die tegen hem een rechtszaak aangespannen zou hebben en hij weet verder ook niets over deze familie te vertellen. Dat verzoeker deze essentiële informatie ontbeert, is niet aannemelijk indien het relaas op waarheid berust. Alvorens de asielzoeker zijn land van herkomst ontvlucht kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn zaak en de redenen voor zijn vrees voor vervolging aangezien een vlucht uit het land van herkomst een ingrijpende gebeurtenis is. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er ook logischerwijze worden vanuit gegaan dat verzoeker alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht om meer informatie over het slachtoffer en zijn familie te vergaren daar dergelijke informatie belangrijk is om het gevaar voor verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees correct te kunnen inschatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om deze informatie te vergaren, terwijl hij hiertoe tussen zijn asielaanvraag (dd. 18 juli 2011) en het gehoor op het Commissariaat-generaal (dd. 4 maart 2014) voldoende tijd had en uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij op regelmatige basis contact heeft met zijn vader, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De stelling dat het voor zijn familie gevaarlijk was om inlichtingen in te winnen, kan verzoekers nalaten allerminst vergoelijken. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoekers familie in de problemen zou komen door verdere inlichtingen in te winnen bij de getuigen van de aanrijding, die blijkens verzoekers verklaringen bij hem in de buurt woonden, in wiens winkel zijn familie hun inkopen deed en die hem, zoals nogmaals uitdrukkelijk wordt gesteld in het verzoekschrift, hadden gewaarschuwd dat hij een lid van Hezbollah had aangereden, uit welke verklaringen duidelijk blijkt dat deze getuigen verzoeker precies voor problemen wilden behoeden.

Verzoekers onwetendheid trekt zich ook door wat betreft de rechtszaak die tegen hem aangespannen werd. Zo kwam hij niet verder dan de stelling dat hij 10 jaar cel zou krijgen, hetgeen andermaal onaanvaardbaar is. Daargelaten het feit dat verzoeker de naam schuldig moest blijven van de rechter die het vonnis uitsprak, kan wel in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij precies zou kunnen duiden wanneer dit vonnis zou zijn uitgesproken. Dat verzoeker ook dit feit niet nauwkeuriger in de tijd kan duiden dan 'een maand na zijn vertrek', haalt zijn geloofwaardigheid verder onderuit.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat rekening dient te worden gehouden met de context waarbinnen hij opgroeide, zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van herkomst, kan bezwaarlijk worden ingezien op welke wijze deze elementen verzoekers onwetendheden zouden kunnen vergoelijken. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij universitaire studies volgde, dat hij uit een welgestelde familie komt en dat hij vanuit België contacten onderhoudt met zijn familie. Van een persoon met verzoekers profiel kan dan ook integendeel worden verwacht dat hij zich terdege zou verdiepen in de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, dat hij hieromtrent zeer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen en dat hij, ook zonder dat iemand hem hoeft te wijzen op het belang hiervan, de nodige documenten zou verzamelen die zijn relaas kunnen staven, *quod non in casu*.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker inhoudelijk nagenoeg niets weet te vertellen over de elementen die raken aan de kern van zijn relaas, zijnde de identiteit van de man die hij zou hebben aangereden en van diens familie en de details van de rechtszaak die tegen hem liep. Zijn relaas mist dan ook iedere

doorleefdheid. Deze vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.2. Ook het door verzoeker bijgebrachte document waaruit moet blijken dat hij werd veroordeeld, is niet van dien aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via mail op 7 maart 2014 een anderstalig document neerlegde, doch dat hij echter niet de minste uitleg verstrekke omtrent de aard van het stuk in kwestie, géén voor eensluidend verklaarde vertaling ervan bijvoegde noch uitwerkte op welke wijze dit zogenaamde “bewijskrachtige” document, waarvan hij overigens evenmin aantoonde dat het niet eerder neergelegd kon worden, zijn asielrelaas zou kunnen staven. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het stuk zelf heeft laten vertalen doch er een aantal bevreemdende vaststellingen werden gemaakt. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan het niet aannemelijk worden geacht dat een officieel gerechtelijk document dermate weinig informatie bevat en dat het stuk in het bijzonder geen gegevens bevat over de man die verzoeker zou hebben aangereden, noch de naam van de rechter die het vonnis zou gevelde hebben erin vermeld wordt en dat evenmin de naam van verzoekers vader wordt vermeld ook al wordt er naar hem gerefereerd wanneer het gaat over de betekening van het vonnis. Dat het document slechts een uittreksel van het vonnis zou zijn, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Bovendien bevat dit document weliswaar de naam ‘A. M. S.’, doch aangezien verzoeker op geen enkele manier zijn identiteit aantoonde, maakt hij op geen enkele wijze aannemelijk dat dit document over zijn persoon gaat. Daarenboven betreft het document slechts een fax/kopie waaraan, mede gelet op de concrete vaststellingen met betrekking tot de inhoud van dit document, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werd dit door verzoeker bijgebrachte document dus wel degelijk zowel inhoudelijk als formeel beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker geeft overigens geen valabele verklaring waarom hij slechts bij machte zou zijn om een dergelijk uittreksel en niet het vonnis zelf bij te brengen. Nochtans blijkt uit de inhoud van het door hem voorgelegde uittreksel dat het vonnis aan zijn vader zou betekend zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers vader zijn contacten bij de ordediensten moest aanspreken om nog een uittreksel van het vonnis te kunnen bekomen.

2.5.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 14 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde update (COI Focus "Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon" van 25 april 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 14 oktober 2013 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisereerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Met de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dat de situatie in Libanon als onveilig beschrijft en de argumentatie dat de situatie in het algemeen zeer onveilig is en men leeft in een quasi permanente staat van (burger) oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou

hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bevestigt overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift dat niet kan ontkend worden dat er actueel in Libanon geen gewapend conflict aan de gang is. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS